

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 15C/299/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714215406
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2016:5714215406.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin v konaní pred samosudkyňou JUDr. Miriam Štillovou v právnej veci žalobcu: Z. S., J.. X. X. XXXX, G. W. A. X, XXX XX S., zastúpený JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom Holubyho ulica č. 51, 036 01 Martin proti žalovanému: Slovenská republika konajúca Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o zatknutí a rozhodnutím o väzbe takto

rozhodol:

Okresný súd Martin v konaní pred samosudkyňou JUDr. Miriam Štillovou v právnej veci žalobcu: Jaroslav Majer, nar. 3. 6. 1985, bytom ulica Gorkého 8, 036 01 Martin, zastúpený JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom Holubyho ulica č. 51, 036 01 Martin proti žalovanému: Slovenská republika konajúca Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o zatknutí a rozhodnutím o väzbe takto

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou doručenou súdu 18. 11. 2014 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou nahradiť mu škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-766/1-OVEK-MT-2004 zo dňa 22. 10. 2004 v sume 570 € a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň aby bol žalovaný povinný nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu spôsobenú zadržaním zo dňa 22. 10. 2004 a rozhodnutím o väzbe sp. zn. Tp/84/04 zo dňa 23. 10. 2004 v sume 13 000 €. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 22. 10. 2004 vydal vyšetrovateľ OVEK UJaKP OR PZ Martin pod číslom ČVS: ORP-766/1-OVK-MT-2004 uznesenie o začatí trestného stíhania a súčasne žalobcovi vzniesol obvinenie pre trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1,2 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 a pre trestný čin sexuálneho násillia v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1, § 241a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005. Dňa 22. 10. 2004 bola žalobcovi obmedzená osobná sloboda a dňa 23. 10. 2004 bol na základe uznesenia sudcu Okresného súdu Martin sp. zn. Tp/84/04 vzatý do väzby (v tomto uznesení sa konštatujú vyššie uvedené skutočnosti). Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorú Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 2Tpo/225/04 zo dňa 10. 11. 2004 zamietol. Vo väzbe bol žalobca nakoniec až do 26. 9. 2006, kedy bol prepustený na základe uznesenia Okresného súdu Martin sp. zn. 12T/75/05 z toho istého dňa. Vo väzbe teda žalobca bol 708 dní a to napriek opakovaným žiadostiam o prepustenie, ktoré prvostupňový súd opakovane zamietal. Sťažnosti žalobcu proti takýmto sťažnostiam zamietal zase druhostupňový súd, t.j. Krajský súd v Žiline. Trestné stíhanie žalobcu nakoniec skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 12T/75/2005-575 zo dňa 19. 1. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/47/2012-591 zo dňa 23. 5. 2012 o oslobodení spod podanej žaloby. Je zrejmé, že som bol vo väzbe 708 dní ako nevinný človek. V zmysle ustanovenia § 27b Zákona č. 514/2004 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v aktuálnom znení sa zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami vydanými do 31. 12. 2008 spravuje predpismi

účinnými do 31. 12. 2008. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 Zákona v znení účinnom do 31. 12. 2008 ak škoda vznikla v trestnom konaní, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR. V zmysle ustanovenia § 8 ods. 5 písm. b) Zákona v znení účinnom do 31. 12. 2008 právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má okrem iného ten, kto bol oslobodený spod obžaloby. Vylúčenie vzniku nároku v zmysle ustanovenia § 8 ods. 6 zákona u žalobcu nenastalo. V súvislosti s trestným stíhaním a následným vzatím do väzby žalobcovi vznikla škoda, ktorá spočíva v zaplatených trovách obhajoby (§ 18 ods. 1 citovaného zákona) v sume 570 €, ktoré platil žalobca, resp. jeho družka S. K. O. XX. X. XXXX M. X. XX. XXXX. Ž. S. L., Ž. I. L. W. Š. XX Q.. X L. I. L. Ú. O. 31. 12. 2008 má žalobca nárok aj na náhradu nemajetkovej ujmy za 708 dní väzby a to v jej peňažnom vyjadrení v sume 13 000 €. Nemajetkovú ujmu spôsobenú rozhodnutím o väzbe nie je možné uspokojiť inak (je možné vrátiť 708 dní života?). Žiadne konštatovanie porušenia práva sa neuskutočnilo a preto neprichádza do úvahy ani tento modus zadosťučinenia. Výška žiadanej nemajetkovej ujmy zohľadňuje to, že žalobca napríklad nemohol viesť život so svojou družkou a čo je najdôležitejšie, bol vo väzbe ako nevinný človek a o nevinnom človeku bolo rozhodnuté tak, že bol pozbavený slobody v rozhodovaní o svojom živote (pohyb, sexuálny život a pod.). Zákonná úprava od 1. 1. 2009 (§ 17 ods. 4 Zákona) túto sumu za dané obdobie väzby považuje za minimálnu výšku nemajetkovej ujmy. Ani aktuálna úprava (s odkazom na Zákon č. 215/2006 Z.z.) nepovažuje takúto výšku nemajetkovej ujmy za nezákonnú. Ak má žalobca pokračovať v odôvodňovaní výšky žiadanej nemajetkovej ujmy, nemôže obísť ani rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5C/190/2009-149 zo dňa 10. 11. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/46/2011-174 zo dňa 30. 11. 2011, kde bola žalovaná Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR. Tento rozsudok sa týka právnej úpravy, ktorá predchádzala zákonu, no dôležité je to, akú výšku nemajetkovej ujmy považovali sudy za opodstatnenú, 10 000 € za 364 dní väzby. Aj z tohto uhlu pohľadu je zrejmé, že výška žiadanej nemajetkovej ujmy je v celom rozsahu opodstatnená. Dňa 20. 5. 2014 sa žalobca obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR ako na orgán konajúci v mene štátu s jeho nárokmi uplatnenými v predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody. Dňa 5. 11. 2014 mu bolo doručené oznámenie o výsledku tohto prerokovania s tým, že jeho žiadosti nebolo vyhovené.

Podaním doručeným súdu 9. 2. 2015 sa vyjadroval žalovaný k predmetnej žalobe, kde uviedol, že podmienka neúspešného uplatnenia nároku na náhradu škody sú nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Žalovaný ďalej uvádza: Žalobca si uplatňuje nárok na náhradu škody aj z titulu nezákonného rozhodnutia a to uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-766/1/OVEK-MT-2004 zo dňa 22. 1. 2004. Je zrejmé, že žalobca vychádza z výkladu pojmu nezákonné rozhodnutie uplatňovaného v niektorých prípadoch súdnou praxou pri rozhodovaní o náhrade škody spôsobenej rozhodnutím o vznesení obvinenia, podľa ktorej je možné uznesenie o vznesení obvinenia automaticky považovať za nezákonné rozhodnutie v prípade oslobodenia spod obžaloby, resp. zastavenia trestného stíhania. Nikde v zákone nie je však uvedené, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím, k uvedenému záveru došla až časť známej judikatúry. Žalovaná si v tomto smere dovoľuje polemizovať práve o existencii nezákonného rozhodnutia a to v nadväznosti na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/251/2010-103 z 22. 5. 2012 v spojení s uznesením Ústavného súdu SR I.US/548/2012 - 13 zo dňa 7. 11. 2012. Uvedené potvrdzujúce rozhodnutie sp. zn. 8Co/251/2010 uvádza, že v prípade, že nebolo preukázané porušenie základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Trestného poriadku vyšetrovateľom, alebo policajným orgánom a išlo o štandardný postup policajného orgánu a orgánov činných v trestnom konaní v medziach zákona, pričom uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené ako nezákonné, nemožno pri posudzovaní nárokov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vychádzať len z dôsledkov konania bez prihliadnutia aj na osobité okolnosti konkrétnej trestnej veci. V nadväznosti na to Ústavný súd SR v citovanom uznesení pri prehodnocovaní, či došlo k zásahu do práv sťažovateľky, ktorá sa okrem iného domáhala zrušenia rozhodnutia č.k. 8Co/251/2010 - 103 zo dňa 22. 5. 2012 dospel k záveru, že uvedené rozhodnutie krajského súdu nie je možné považovať za zjavne arbitrárne a nedôvodné, nakoľko odvolací súd poskytol vyčerpávajúcu odpoveď na to, prečo nebola žalobkyni poskytnutá náhrada škody za vznesenie obvinenia a oprel svoj názor o okolnosti prípadu. Na potrebu skúmania osobitných okolností poukázal aj Ústavný súd ČR. Žalovaný v tomto smere zdôrazňuje, že vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k vzneseniu obvinenia má zato, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so zákonom, pričom v čase vznesenia obvinenia a následnej obžaloby vychádzali z vykonaného vyšetrovania, výpovede poškodenej, ako aj zo samotného správania sa žalobcu (kladenie aktívneho odporu, agresívne

správanie sa a jeho predchádzajúceho odsúdenia za obdobnú trestnú činnosť sexuálneho charakteru) mali dôvodné podozrenie, že obvinený sa dopustil konania, ktoré napĺňalo znaky skutkovej podstaty trestného činu. Pre správne prešetrenie prípadu, vypočutie svedkov a zhodnotenie všetkých dôkazov bolo vznesenie obvinenia správnym postupom, kedy orgány činné v trestnom konaní mali povinnosť celý prípad náležite prešetriť. To, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo v súlade so zákonom potvrdzuje aj skutočnosť, že prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry zamietol dňa 22. 10. 2014 uznesením sp. zn . 1Pv/1051/04-9 sťažnosť žalobcu proti vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia ako nedôvodnú. Žaloba ďalej poukazuje na skutočnosť, že ak súdy dospeli k záveru o tom, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný a to z dôvodu neskorších rozporov a vieryhodnosti výpovede poškodenej, uvedené nemôže mať vplyv na posúdenie zavinenia trestného stíhania, nakoľko v čase rozhodovania o vznesení obvinenia totiž existovalo dôvodné podozrenie, že žalobca sa dopustil trestného činu. Odlišné posúdenie právneho a skutkového stavu príslušným orgánom pri vznesení obvinenia, kde postačuje dôvodné podozrenie, že obvinený spáchal trestný čin a pri príprave obžaloby je zákonom predpokladané, pričom dôsledkom odlišného posúdenia nie je automatické popretie predchádzajúcej fázy v trestnom konaní a to najmä pri náročných a rozsiahlych trestných konaniach. Z tohto dôvodu žalovaná strana považuje žalobu za nedôvodnú, nakoľko priznaniu náhrady bráni neexistencia nezákonného rozhodnutia príslušného orgánu verejnej moci, v dôsledku ktorého mala byť škoda spôsobená. Žaloba si uplatňuje skutočnú škodu v podobe trov právneho zastúpenia vo výške 570 €, žalovaný namietá, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu škody v tejto podobe. Nie je preukázané, že trovy právneho zastúpenia žalobca aj reálne uhradil a v druhom rade žaloba nepredložil faktúry, rozpisy, z ktorých by boli zrejme fakturované úkony zo strany právnych zástupcov. Žalovaný namietá, že žaloba predkladá potvrdenie o zaplatení určitých čiastok, avšak nepreukazuje, akým spôsobom došlo k výpočtu uvedených súm, nepredkladá rozpis jednotlivých vykonaných úkonov a jednak nepreukazuje, že sa reálne uskutočnili v súvislosti so zastupovaním v predmetnom trestnom konaní a že uvedené úkony boli efektívne a účelne vykonané, t.j. viedli k odstráneniu protiprávneho stavu. Žalovaný z opatrnosti rozporuje všetky úkony právnych služieb poskytnuté v súlade s trestným konaním. Doklady predložené žalobcom jednoznačne nepreukazujú, že sa úkony reálne uskutočnili, ako ani účelnosť ich vynaloženia. Z tohto dôvodu považuje vznik skutočnej škody za nepreukázaný. Čo sa týka rozhodnutia o vzatí do väzby, žalovaný na úvod podotýka, že právnu náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe nezakladá už samotná skutočnosť, že osoba bola vzatá do väzby a následne bola oslobodená. Na to, aby bola osoba vzatá do väzby nie je nevyhnutné, aby bola vina podozrivej osoby jednoznačne preukázaná, postačí dôvodné podozrenie a to vzhľadom na charakter zabezpečovacieho inštitútu väzby. Je potrebné prihliadať na dôvody väzby a na opodstatnenosť obmedzenia osobnej slobody v čase vydania uznesenia o vzatí do väzby. Uznesenie o vzatí do väzby sp. zn. Tp/84/04 zo dňa 23. 10. 2004 bolo vydané z dôvodu vymedzeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ide o dôvod prevencie s cieľom zamedziť možnosti pokračovania v trestnej činnosti dokonania trestného činu. V zmysle § 8 ods. 6 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu ochranného opatrenia, alebo väzbu zaviniла sama. Žalobca sa vo svojom návrhu nevenoval otázke splnenia/nesplnenia negatívnych podmienok podľa § 8 ods. 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca bol do predmetného okamihu súdne trestaný. Žalovaný poukazuje na to, že žalobca bol v predchádzajúcom období odsúdený a uznaný za vinného, ide o konanie vedené na Okresnom súde Martin 1T/148/2001, prevažne z násilnej trestnej činnosti závažného charakteru, pričom sa podľa skutku jednalo o obdobnú násilnú trestnú činnosť sexuálneho charakteru a daného stíhaného skutku sa mal dopustiť v relatívne krátkej dobe po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dňa 6. 11. 2003 a v rámci plynutia 3-ročnej skúšobnej doby, ktorá uplynula dňa 6. 11. 2006. Rovnako správanie sa žalobcu spočívajúce v kladení aktívneho odporu a agresívnom správaní po príchode príslušníkov policajného zboru vzbudzovalo dôvodné obavy, že žalobca sa trestnej činnosti dopustil. Dôvody na vzatie do väzby boli teda jednoznačne podložené. Svojím konaním teda žalobca dal príčinu k obavám, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti. V zmysle uvedeného je žalovaný toho názoru, že žalobcovi nárok na náhradu škody nevznikol, nakoľko väzba bola v tom čase riadne odôvodnená a sudca pre prípravné konanie postupoval plne v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Ďalej žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13 000 €. Pri stanovení tejto sumy žaloba argumentuje znením § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. účinným do dňa 31. 12. 2008 a zároveň poukazuje na skutočnosť, že stanovená nemajetková ujma je v súlade s novelizovaným ustanovením § 17 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. účinným od 1. 1. 2013, kde vrchná hranica sa dá stanoviť odôvodnením na sumu 16 360 €. Náhrada nemajetkovej ujmy v peňažnej forme je však možná iba ak sa preukáže v prvom rade existencia rozhodnutia o väzbe, v druhom rade skutočnosť, že si žalobca nezavinil väzbu sám a v

treťom rade existencia nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s väzbou a v 4. rade potreba nahradiť vzniknutú nemajetkovú ujmu peňažnou formou. Z hľadiska požadovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je treba pripustiť, že pri tomto type ujmy neexistujú jednoznačné kvantifikačné pravidlá ako je to pri skutočnej škode, či pri ušlom zisku napriek tomu, že v istom zmysle ide o voľnú úvahu, i tá musí sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská odôvodňujúce konkrétnu požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V opačnom prípade pri uplatňovaní a posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepôjde o voľnú úvahu, ale o ľubovôľu. V žalobnom návrhu žalobca tvrdí, že v súvislosti s nezákonnou väzbou mu vznikla nemajetková ujma spočívajúca v tom, že nemohol viesť život so svojou družkou, bol vo väzbe ako nevinný človek, bol pozbavený slobody v rozhodovaní o svojom živote (pobyt, pohyb, sexuálny život a pod.). Uvedené tvrdenia žalobcu sú na všeobecnej úrovni, pričom spôsob vyčíslenia náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu je neobjasnený a nepreukázaný. Pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody je nevyhnutné okrem existencie niektorého zo zásad ustanovených zákonom a vzniku škody preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Vzťah príčin a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Žalobca sa však tejto podmienke priznania nároku v žalobnom návrhu nevenuje dôsledne a preto žalovaný nemá priamu príčinnú súvislosť medzi namietanými nezákonnými rozhodnutiami a škodou za preukázanú, z tohto dôvodu žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Súd vo veci vykonal viaceré pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, výsluchom svedka, ktorý bol prítomný na pojednávaní a to pána Viktora Ráca, oboznámil sa s listinnými dôkazmi, ktoré boli doložené do súdneho spisu, oboznámil sa s pripojeným spisom 12T/75/2005 a dospel k týmto skutkovým zisteniam a právnenému posúdeniu veci:

Predmetom žaloby bola náhrada škody spôsobená jednak nezákonným rozhodnutím a to uznesením o vznesení obvinenia. Z titulu tohto nezákonného rozhodnutia si žalobca uplatnil náhradu škody v sume 570 € s tým, že na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 27. 1. 2016 zobral žalobu v časti týkajúcej sa náhrady škody v sume 270 € späť, súd uznesením konanie v časti zaplata sumy 270 € uplatnenej v prvom výroku petitu žaloby zastavil. Predmetom konania bolo aj nezákonné rozhodnutie a to rozhodnutie o väzbe, z titulu ktorého si uplatnil žalobca nemajetkovú ujmu spôsobenú zadržaním a rozhodnutím o väzbe vo výške 13 000 €. Žalobca poukázal na to, že si uplatnil nárok na náhradu škody v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami, ktoré boli vydané čo sa týka uznesenia o vznesení obvinenia dňa 22. 10. 2004 a uznesenia o väzbe zo dňa 23. 10. 2004. Keďže tieto nezákonné rozhodnutia boli vydané 22. 10. 2004 a 23. 10. 2004, žalobca poukázal na to, že zodpovednosť za škodu sa spravuje predpismi účinnými do 31. 12. 2008.

Podľa § 27 b) prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. 1. 2009 ods. 1 zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31. 12. 2008. Súd sa s uvedeným stotožnil a mal zato, že je potrebné aplikovať ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z.z. účinných do 31. 12. 2008 v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami, z titulu ktorých sa domáhal žalobca náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy.

Podľa § 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31. 12. 2008 tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa § 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. na účely tohto zákona a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb, alebo právnických osôb, b) orgán verejnej moci je 1. Štátny orgán, 2. Orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba, alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením

osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu a) Ministerstvo spravodlivosti SR, ak 1. škoda vznikla v občiansko-súdnom konaní, alebo v trestnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

V zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z.z. bol správne označený v žalobe aj orgán konajúci v mene štátu, teda v mene Slovenskej republiky a to Ministerstvo spravodlivosti, nakoľko škoda vznikla pri výkone verejnej moci, vznikla v trestnom konaní, je teda daná aktívna aj pasívna legitímácia účastníkov v predmetnom konaní.

Súd podaním zo dňa 11. 11. 2015 - čl. 76 súdneho spisu oznámil Okresnej prokuratúre Martin v zmysle ustanovenia § 35 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku začatie konania. Okresná prokuratúra súdu neoznámila vstup do konania.

Podľa § 15 Zákona č. 514/2003 Z.z. účinnom v čase podania žiadosti o predbežné prerokovanie nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať a na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. so žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 16 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada.

Podľa § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uspokojí jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku, alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

Súd z listinného dôkazu, ktorý do konania doložil žalobca a to žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 20. 5. 2014 zistil, že sa žalobca obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo spravodlivosti SR - čl. 27 súdneho spisu a z dôvodu nezákonných rozhodnutí si uplatnil náhradu škody v sume 570 € a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 13 000 €. Z listinného dôkazu - čl. 28 súdneho spisu súd zistil, že Ministerstvo spravodlivosti SR žalovanému oznámilo výsledky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a uviedlo mu, že nebolo vyhovené jeho žiadosti o predbežné prerokovanie o náhradu škody a posúdilo jeho žiadosť ako nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené súd má zato, že bola naplnená zákonná podmienka, ktorá je upravená v § 15, 16 Zákona č. 514/2003 Z.z. a to predbežného prerokovania nároku na príslušnom orgáne. Žalobca sa teda domáhal náhrady škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia a to uznesenia o vznesení obvinenia č. ČVS: ORP-766/1-OVEK-MT-2004 zo dňa 22. 10. 2004 - čl. 4 súdneho spisu.

Podľa § 5 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31. 12. 2008 právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31. 12. 2008 ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

§ 5, § 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. upravuje všeobecné podmienky týkajúce sa nezákonného rozhodnutia akéhokoľvek, teda nezákonného rozhodnutia, v dôsledku ktorého vznikla účastníkovi škoda.

Základnou podmienkou, ktorú vyžaduje ustanovenie § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. je, aby nezákonné rozhodnutie ako právoplatné, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, nakoľko súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Jedným z predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla k vzniku škody. So zreteľom na citované ustanovenie § 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. uvedený predpoklad je splnený len vtedy, ak príslušné rozhodnutie právoplatné bolo zrušené, alebo zmenené. Dovtedy nie je možné nárok na náhradu škody uplatniť. Zákonnosť rozhodnutia nie je možné riešiť v konaní o náhradu škody ako predbežnú otázku. V súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, ktoré je predbežne vykonateľné je potrebné v súvislosti s týmto uznesením prichádza do úvahy ako výnimka z ustanovenia § 6 ods. 1 a § 6 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. K uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej takýmto uznesením môže dôjsť aj v prípade, že došlo k oslobodeniu spod obžaloby takto obvinenej a následne obžalovanej osoby. Judikatúra ustálila, že oslobodenie spod obžaloby z hľadiska ustanovenia § 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. , že oslobodenie spod obžaloby z hľadiska ustanovenia § 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. má rovnaký význam, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Čiže súd tu poukazuje na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R/35/1991 a iné). V tomto smere súd poukazuje aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 1Cdo/68/2010, 7Cdo/145/2011. Takéto právo nemá len ten, kto si vznesenie obvinenia zavinil sám a kto bol spod obžaloby oslobodený, alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená minulosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný. Práve žalovaný polemizoval o existencii nezákonného rozhodnutia aj vzhľadom na ustálenú súdnu prax, poukázal na to, že žalovaný, resp. žalobca si vznesenie obvinenia zavinil sám. Vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k vzneseniu obvinenia má zato, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so zákonom, pričom v čase vznesenia obvinenia a následnej obžaloby vychádzajúc z vykonaného vyšetrovania, výpovede poškodenej, ako aj zo samotného správania sa žalobcu, kladenia aktívneho odporu, agresívne správania sa, aj od predchádzajúceho odsúdenia za obdobnú trestnú činnosť sexuálneho charakteru mali dôvodné podozrenie, že obvinený sa dopustil konania, ktoré naplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu. K tejto skutočnosti žalobca na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 18. 5. 2015 sa vyjadroval a uviedol, že je potrebné si uvedomiť, kedy bola obmedzená osobná sloboda obvineného, čo bolo o druhej hodine v noci, je potrebné uvedomiť si, kedy podal prokurátor návrh na vzatie do väzby, kde podľa žalobcu uplynulo len 15 hodín, hoci prokurátor mal väčšiu lehotu a túto nevyužil a mohol verifikovať tvrdenia svedkyne poškodenej, ktorá nakoniec zostala osamotená a nielen, že boli rozpory medzi jej výpoveďou a výpoveďami svedkov. Súd z pripojeného uznesenia o začatí trestného stíhania - čl. 4 súdneho spisu zistil, že Okresné riaditeľstvo policajného zboru v Martine začalo trestné stíhanie a súčasne podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku stíhalo žalobcu ako obvineného z trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a z pokusu trestného činu sexuálneho násillia podľa § 8 ods. 1, § 241a ods. 1 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že dňa 22. 10. 2004 okolo 1,30 hod. v Martine na diskotéke, ktorá sa nachádzala v bývalom dome odbojárův Strojár na Námestí Vajanského na prvom poschodí, kde tancovala Alena Facunová s tým, že v zmysle odôvodnenia tohto uznesenia sa mal dopustiť žalobca na poškodenej Alene Facunovej obmedzovania osobnej slobody a sexuálneho násillia, ktoré je podrobne opísané v uznesení o začatí trestného stíhania. Žalobca poukázal na to, že na začiatku má byť zabezpečený dôkaz, že poškodená klame a to vo veci, v ktorej hovorila o slipoch. Policajti keď zaistili žalobcu, slipy nemal, to znamená, že už vtedy mal rozmyšľať policajný orgán - vyšetrovateľ, že ona len niečo usudzuje ako poškodená. Takto by to spravil človek, ktorý si to vymyslí. 99,99 %

populácie spodné prádlo nenosí, ale on ho skutočne nosí, ale on ho skutočne nemal. K uvedenému súdu len poukazuje na judikatúru, ktorá je platná, či sú to rozhodnutia vyššie citované Najvyššieho súdu, v ktorých je jednoznačne uvedené, že k uplatneniu práv na náhradu škody spôsobenej takýmto uznesením môže dôjsť aj v prípade, že došlo k oslobodeniu spod obžaloby takto obvinenej a následne obžalovanej osoby. V tomto smere súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, konkrétne Nález Ústavného súdu SR 2.US25/2011 zo dňa 24. 3. 2011, kde podstata tohto Nálezu spočíva v tom, že zodpovednosť štátu za rozhodnutia, ktorými sú napríklad uznesenie o vznesení obvinenia je zodpovednosťou za výsledok konania, čiže v danom prípade je objektívna zodpovednosť štátu a neposudzuje sa správnosť rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní, t.j. či porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Podstatný pre vznik nároku je výsledok konania. Výsledkom predmetného trestného konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde v Martine 12T/75/2005 bol rozsudok Okresného súdu Martin potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline, ktorým bol žalobca z predmetných trestných činov sexuálneho násillia a obmedzovania osobnej slobody oslobodený spod obžaloby. V súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby v súvislosti s konaním 12T/75/2005 v sume po čiastočnom späťvzati 270 €. K preukázaniu týchto trov obhajoby žalobca do konania doložil príjmový pokladničný doklad č. P11/102 zo dňa 4. 10. 2011 - čl. 26 súdneho spisu, súd sa teda baví už len o zostatku uplatnenej náhrady škody, z ktorého vyplýva, že Miroslava Pátá vyplatila Mgr. Štefanovi Chovancovi, advokátovi obhajobu v trestnom konaní vo výške 270 € 4. 10. 2011. Z výpovede žalobcu je zrejmé, že Miroslava Pátá v tom čase bola jeho družkou a žalovaná strana namietla, že žalobca nepredložil faktúry, rozpisy, z ktorých by boli zrejmé fakturované úkony zo strany právneho zástupcu žalobcu v predmetnom trestnom konaní a má zato, že tieto listinné dôkazy nepreukazujú, že sa úkony reálne uskutočnili, ako ani účelnosť ich vynaloženia. K uvedenému žalobca do konania doložil ešte vyjadrenie Mgr. Štefana Chovanca, advokáta, ktorý sa vyjadroval v súvislosti s dopytom právneho zástupcu žalobcu - čl. 84 súdneho spisu, či uvedené trovy obhajoby, ktoré boli uhradené zo strany klienta, resp. jeho blízkej osoby boli trovami, ktoré vznikli v súvislosti s výkonom obhajoby v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 12T/75/2005. Na uvedené reagoval Mgr. Štefan Chovanec odpoveďou, kde uviedol, že obhajobu prevzal na základe splnomocnenia a zmluvy o poskytnutí právnej pomoci zo dňa 30. 6. 2011, kedy mu suma 300 € bola obžalovaným aj zaplatená. V roku 2011 obžalovaného obhajoval i v ďalších trestných veciach. Súd ďalej z listinného dôkazu príjmového pokladničného dokladu č. P11/071 zo dňa 30. 6. 2011 zistil, že Mgr. Štefan Chovanec prijal od Jaroslava Majera, teda žalobcu 300 € ako obhajobu v trestnom konaní - čl. 26 súdneho spisu. Súd z pripojeného spisu 12T/75/2005 - čl. 534 súdneho spisu zistil, že žalobca splnomocnil v konaní 12T/75/2005 Mgr. Štefana Chovanca, aby ho obhajoval v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 12T/75/2005 dňa 30. 6. 2011. Súd ďalej zistil, že v konaní 12T/75/2005 sa na hlavnom pojednávaní zúčastnil aj Mgr. Štefan Chovanec ako obhajca žalobu v 12T/75/2005 - čl. 546 súdneho spisu, tento sa zúčastnil aj pojednávania, ktoré sa konalo dňa 24. 11. 2011 - čl. 558 súdneho spisu, rovnako tento sa zúčastnil aj pojednávania konaného dňa 19. 1. 2012 - čl. 567 súdneho spisu, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, v zmysle ktorého bol žalobca v konaní 12T/75/2005 oslobodený spod obžaloby - čl. 567 súdneho spisu. Súd mal zato, že k listinným dôkazom, príjmovým pokladničným dokladom z 30. 6. 2011, ako aj vyjadrením Mgr. Štefana Chovanca a oboznámením sa s úkonmi, ktoré vykonal v konaní 12T/75/2005, v tom čase obhajca žalobcu, je zrejmé, že žalobca preukázal v tejto časti svoj nárok a súd mu priznal náhradu trov obhajoby vo výške 300 €. Tieto finančné prostriedky boli skutočne vynaložené, boli vynaložené účelne v súvislosti s obhajobou v trestnom konaní, o čom svedčí príjmový pokladničný doklad, ako aj tá skutočnosť, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby. Ďalej sa v konaní žalobca domáhal nahradenia aj nemajetkovej ujmy spôsobenej zadržaním zo dňa 22. 10. 2004 a rozhodnutím o väzbe sp. zn. Tp/84/2004 zo dňa 23. 10. 2004.

Podľa § 7 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní, alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné, alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby ak b) bol oslobodený spod obžaloby. Podľa § 8 ods. 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody nevznikne a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia, alebo väzbu zaviniť sama. Žalobca sa teda domáha nemajetkovej ujmy práve v súvislosti so zadržaním zo dňa 22. 10. 2004 a rozhodnutím o väzbe zo dňa 23. 10. 2004. Súd z listinného dôkazu a to z uznesenia sudcu Okresného súdu v Martine zo dňa 23. 10. 2004 Tp/84/04 - čl. 5 súdneho spisu zistil, že bol žalobca vzatý do väzby, kde väzba sa začala dňa 22. 10. 2004 o 2,00 hod. a mala sa vykonať v Ústave na výkon väzby

v Ružomberku. Je zrejme, že proti predmetnému uzneseniu podal žalobca ako obvinený sťažnosť, táto bola zamietnutá senátom Krajského súdu v Žiline č.k. 2Tpo/225/04 - čl. 6 súdneho spisu. Následne v predmetnom konaní okresný súd podľa § 192 Trestného poriadku rozhodoval o ponechaní obvineného Jaroslava Majera vo väzbe. Proti všetkým týmto uzneseniam v súvislosti s tým, že žiadal prepustiť z väzby, lebo sa cítil nevinný, žalobca podával sťažnosti, tieto boli zamietané a vo väzbe nakoniec bol žalobca až do 26. 9. 2006, kedy bol prepustený na základe uznesenia Okresného súdu Martin sp. zn. 12T/75/2005 zo dňa 26. 9. 2006 - čl. 20 súdneho spisu. Právna úprava Zákona č. 514/2003 Z.z. hovorí o zadržaní a o inom pozbavení osobnej slobody, to znamená, že je to konkrétne § 7 Zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý jasne hovorí, že právo na náhradu škody má ten, na kom bolo to zadržanie vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné, alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Tu opätovne je potrebné sa oprieť o súdnu judikatúru, nakoľko nikdy nedochádza k zrušeniu rozhodnutia o zadržaní, takýto inštitút trestné právo nepozná a nie je možné ani podať riadny opravný prostriedok, čiže logický výklad tejto normy tak ako uvádzal žalobca, súd sa s tým stotožňuje, pokiaľ sa vzťahuje na uznesenie o vznesení obvinenia, tak sa priamo vzťahuje aj na rozhodnutie o zadržaní. Žiadne výnimky z tohto ustanovenia § 7 ako pri väzbe neexistujú, čiže žalobca bol zadržaný, bola mu obmedzená osobná sloboda a bol nevinný, to znamená, že bol rozsudkom oslobodený spod obžaloby. Čo sa týka rozhodnutia o väzbe, tu je potrebné vychádzať z § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. , kde je uvedené, že právo na náhradu škody spôsobené rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak b) bol oslobodený spod obžaloby. Uvedený predpoklad vo vzťahu k žalobcovi splnený bol. Žalovaná strana však poukázala v priebehu konania na § 8 ods. 6 Zákona č. 514/2003, kde poukázala na to, že má zato, že žalobca si väzbu zaviniť sám. Podľa žalovaného zavinenie obvineného na vzatí do väzby v zmysle citovaného ustanovenia zákona znamená, že jeho zavinené konanie (aspoň vo forme nevedomej nedbanlivosti) bolo dôvodom na podanie a vyhovieť návrhu na jeho vzatie do väzby. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v Zákone č. 514/2003 Z.z. vymedzené tak pozitívne § 8 ods. 5, ako aj negatívne § 8 ods. 6. Nevyhnutný predpoklad na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnený niektorou z hypotéz predpokladaných v ustanovení § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu Zákona č. 514/2003 Z.z. je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in konkrétno zavinenie väzby). V prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. napríklad zavinenie väzby, nárok na náhradu škody nevznikne, ak v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody Zákona č. 514/2003 Z.z. bližšie neustanovuje, interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia je zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní je potrebné vždy vychádzať z konkrétnych okolností každého prípadu, zistených z vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Žalovaný uvádzal, že časové hľadisko zavineného konania, ktoré viedlo k vzatiu do väzby nie je rozhodujúce, to znamená mohlo k nemu dôjsť pred vznesením obvinenia, alebo po vznesení obvinenia. Žalovaný poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca bol do predmetného okamihu súdne trestaný, bol v predchádzajúcom období odsúdený, išlo o konanie vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 1T/148/2001 a uznaný za vinného prevažne z násilnej trestnej činnosti závažného charakteru, pričom sa podľa skutku jednalo o násilnú trestnú činnosť sexuálneho charakteru a daného stíhaného skutku sa mal dopustiť v relatívne krátkej dobe po podmieničnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dňa 6. 11. 2003 a v rámci plynutia 3-ročnej skúšobnej doby, ktorá uplynula dňa 6. 11. 2006. Súd z opisu registra trestov zistil, že žalobca bol rozhodnutím Okresného súdu Martin, ide o rozhodnutie zo 16. 7. 2002 sp. zn. 1T/148/2001, uznaný za vinného v súvislosti s viacerými trestnými činmi, mimo iného aj obdobného trestného činu, pre ktorý bol vzatý do väzby a to znásilnenia s tým, že bol podmienične prepustený 6. 11. 2003 s tým, že mu bola daná skúšobná doba 3 roky. Argumentácia žalovaného, že v relatívne krátkej dobe po podmieničnom prepustení bol vzatý do väzby za obdobné trestné činy, podľa názoru súdu neobstojí. Uvedené nie je možné týmto argumentovať, nakoľko opätovne súd poukazuje na tú skutočnosť, že bol žalobca, ako to vyplýva z obsahu uznesenia zo septembra 2006, keď ho prepúšťal Okresný súd Martin, bol vlastne prepustený z väzby, to znamená, že nakoniec bol aj oslobodený spod obžaloby, nakoľko ten skutok, pre ktorý bol vzatý do väzby, tento skutok nespravil. V tomto súd sa stotožňuje s argumentáciou právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 27. 1. 2016, kde uvádza, že je možné považovať, že si väzbu zaviniť sám, ak bol už predtým odsúdený za obdobný trestný čin, v podstate po zistení, o aký trestný čin išlo, išlo o žalobcu, ktorý mal 16 rokov

a nie je možné argumentovať, že je ho možné pozbaviť osobnej slobody bez toho, aby boli nejaké relevantné dôkazy, alebo nejaké skutočnosti, pre ktoré by ho bolo možné zobrať do väzby, čiže nie je možné použiť argument, že aj dôvodom, že si zavinil väzbu sám, z ktorej bol neskôr prepustený a bol oslobodený spod obžaloby, môže mať vplyv na to, že bol vzatý do väzby pre obdobný skutok. Súd opätovne poukazuje na to, že žalobca bol vo väzbe 702 dní, čo je skoro zhruba 2 roky života. Čo sa týka ďalšej skutočnosti, že aj v súvislosti s uznesením o začatí trestného stíhania v súvislosti so vzatím do väzby súd z uznesenia o začatí trestného stíhania, ako aj z celého spisového materiálu, ktorý si pripojil čo sa týka vyšetrovacieho spisu ku konaniu 12T/75/2005 konštatuje, že policajný orgán začal trestné stíhanie žalobcu na základe trestného oznámenia poškodenej zo dňa 22. 10. 2004. Ďalej súd z uznesenia sudcu Okresného súdu v Martine zo dňa 23. 10. 2004 zistil, že bolo začaté trestné stíhanie vo vzťahu k žalobcovi pre trestný čin obmedzovania osobnej slobody, pre trestný čin sexuálneho násillia v štádiu pokusu a z tohto dôvodu dňa 22. 10. 2004 podala Okresná prokuratúra Martin návrh na vzatie obvineného do väzby. Tento bol vypočutý 23. 10. 2004 o 14,15 hod. s tým, že poprel, žeby sa dopustil skutku, z ktorého je obvinený, poprel, žeby utekal pred policajtm, alebo naliehal na svedkyňu, poškodenú, aby nevypovedala. V predmetnom odôvodnení je opätovne uvedené, že sa mal dopustiť žalobca takisto v konaní 1T/148/2001 aj trestného činu znásilnenia a práve rovnako sa v uvedenom konštatuje, že zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn 3T/11/02 sudca zistil, že žalobca bol obvinený, alebo bol stíhaný v tom čase aj pre ďalšie trestné činy, ktoré vymenoval a konanie nebolo doteraz skončené. Vzhľadom k tomu, že sa jedná o osobu, ktorá má nepochybne sklony k páchaniu trestnej činnosti a to predovšetkým násilného charakteru, vzhľadom k tomu, že konanie obvineného, obvinený sa mal dopustiť v relatívne krátkej dobe po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody a v rámci plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia, sudca dospel k záveru, že je dôvodná obava, žeby obvinený mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Žilina prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa ust. § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods. 3 OSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na výkon rozhodnutia.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.